

KIRMIZIFARE

Çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

Sayı: 103

Ekim 2006

ISSN 1300-3291
9 771300 329160

okuyoruz...

mavibulut

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

Yaygın süreli yayın. Sayı: 103, Ekim 2006

Kuruluşu: 1990

Sahibi:

Mavibulut Yayıncılık Tic. ve San. Ltd. Şti. adına Hüseyin Fatih Erdoğan

Yazı İşleri Müdürü:

Keriman Güldiken

İşletme Müdürü: Lutfü Kılınç

Editör: Dr. Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Aytül Akal, Prof.Dr. Meral Alpay, Aysel Gürmen, Mavisel Yener, Yıldırım Derya,
Mustafa Delioğlu, Gülten Dayıoğlu, Mustafa Ruhi Şirin

Ayda bir çıkar

Fiyatı: 4.5 YTL

Yıllık abonelik bedeli: 49 YTL

Baskı:

Graphis Matbaa

Yüz yıl Mah. Matbaacılar Sitesi 1. Cd. No: 139

Bağcılar İstanbul

Tel: 0212-629 06 07

MAVİBULUT YAYINCILIK TİC. VE SAN. LTD.

Perpa B Blok Kat: 11 No: 1930

Okmeydanı İstanbul

Tel: 0212-320 21 30

Faks: 0212-320 21 33

kirmizifare@superonline.com

Merhaba!

Bu ay hem dünyanın, hem de ülkemizin en büyük iki kitap fuarının olduğu ay. Ekim başında Almanya'nın Frankfurt kentinde dünyanın en büyük kitap fuarı düzenleniyor. Ay sonunda ise İstanbul Beylikdüzü'nde ülkemizin en büyük kitap fuarı olan Tüyap Kitap Fuarı 25. yılını kutlayacak. Biz de Kırmızıfare ve Mavibulut olarak fuarda her zamanki yerimizde olacağız. Mutlaka gelin, olur mu! Tanışalım. Bize nasıl kitaplar istediğinizi anlatın. Dergimizde neler görmek istediğinizi anlatın.

Biz de sizi tanıyalım. Yazdıklarımızı nasıl birileri okuyor acaba? Kulaklarınız gözleriniz var mı? Sakallarınız bıyıklarınız? Uzun mısınız siz yoksa?

Neyse, kendi gözlerimizle görünce öğreneceğiz nasıl olsa. Geldiğinizde sizi gıdıklarız, böylece uzun mısınız, değil misiniz, hemen anlaşılır. Biliyorsunuz, uzaylılar gıdıklanmaz...

Kitap ve sevgi dolu günler...

Fatih Erdoğan

Kırmızıfare ile doğrudan yazışmak için:
kirmizifare@superonline.com

İçindekiler

Çocuk ve Yazarı • 2
Karikatür

Çocuğun Annesine Sordukları
ve Annenin Yanıtları • 3
Ataol Behramoğlu

Yoksa Benim Annem Cadı mı? • 4
Tülin Kozikoğlu

Üç Taş • 8
Keriman Güldiken

Mavi Işık • 14
Grimm Kardeşler

Sihirli Kaykay • 18
Çizgi-roman

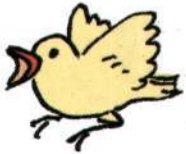
Kız Kardeşim Bir Hamster • 22
Pelin Yavuz

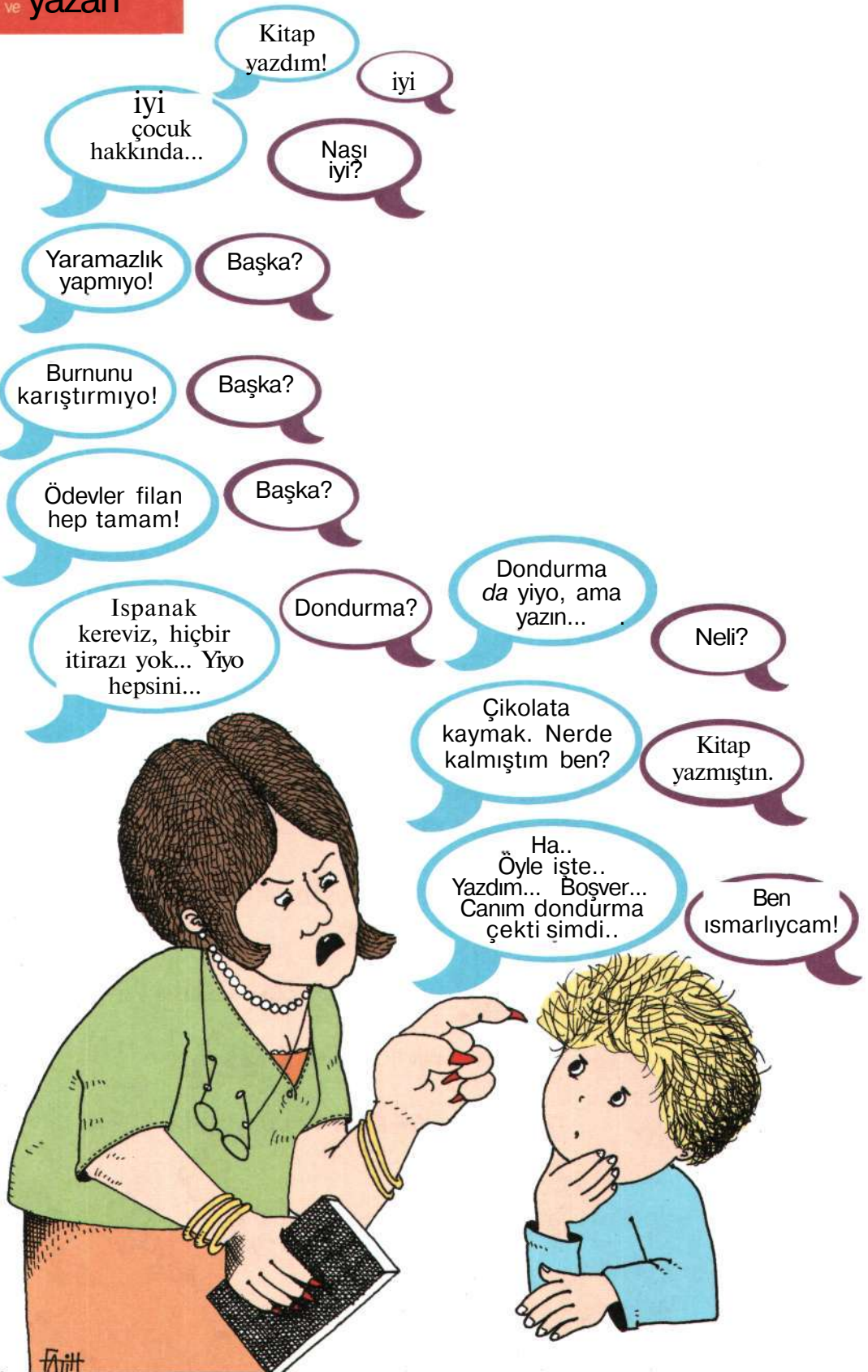
Çok Eğlence-Çoklu Zekâ • 26

Bilimoyun • 28

Hayvanlar ve Dünyaları:
Foklar • 30

Keriman Abla'nın 4
Kitap Sofrası • 32

Çocuğun Annesine Sordukları ve Annenin Yanıtlarıdır

-Anneciğim dünyanın döndüğü
doğru mu gerçekten?

-Bakkaldan ekmek al
sabahleyin erkenden

-Anneciğim iki kere ikinin
dört etmesi ne demek?

- yine üstünü Kirletmişsin
hizmetçin mi var temizleyecek?

-Anneciğim yıldızlar
bize çok uzak neden?

- Sofrayı Kur
baban gelmeden.

-Anneciğim bizlerin
yarının büyüğü olduğumuz doğru mu?

- Televizyonu aç
saat sekiz oldu mu?

YOKSA BENİM ANNEM CADI MI?

Tülin Kozikoglu

4

Uzaylı arkadaşları yavaşça kulağına fısıldamışlardı: "Fısır, fısır, fısır!!!" Uzaylı arkadaşları arada şaka yaparlardı ama hiç yalan söylemezlerdi. Bu da pek şakası yapılacak bir konu değildi doğrusu.

Ali aslında duyduklarına hiç inanmak istemedi, fakat kendini de bu konuyu düşünmekten alıkoyamadı. Annesinin onu severken öpücüklerin arasına sıkıştırdığı "Seni yiycem" sözleri kulaklarında çınlıyordu. Acaba gerçek olabilir miydi? Anneler çocuklarını şişmanlatıp sonra afiyetle yemek için onlara zorla yemek yediriyor olabilir miydi? Tıpkı masaldaki cadı gibi! Birden babasının bazen annesine "Tatlı cadım!" diye seslendiğini hatırladı. Babasının da işin içinde olduğunu

fark edince içine çöken hüznün biraz daha derinleşti.

Tam, "Bir Gretel'im bile yok. Bu sorunu tek başıma nasıl çözerim?" diye ümitsizliğe kapılacaktı ki, Hansel'in tavuk kemiğini hatırladı. "Tabii ya, önce yemek saatlerinde direnmeye devam ederim, sonra da doktor kilomu ölçerken tek ayak üstünde dururum, olur biter," dedi kendi kendine rahatlayarak. Çok kısa ve kolay bir plandı. Kilo almadığı sürece tehlike yoktu. İşte o an annesinin hep rejim yaptığını ve zayıf kalmaya çalıştığını hatırladı. Demek sebebi buydu. Anneannesi onu yemesin diye şişmanlamak istemiyordu. Tabii yaşlı kadını kandırması çok kolaydı.

O akşam yemek masasına oturduğunda Ali son derece

Eylül
sayımızda
yazarımız Tülin
Kozikoglu'nun eski
soyadını (Kulluk) kul-
lanmışız. Bundan
dolayı özür
dileriz.

mutsuz, bir o kadar da kararlıydı. Hiçbir kuvvet ona ağız ısırın patlıcanla yapılmış karnıyarığı ve burnunu tıkamadan yanına yaklaşılmayan zeytinyağılı kerevizi yediremezdi. Pilavı görünce çok kısa bir süre kararsız kaldıysa da planını hatırladı ve ağızını sıkıca kapattı. Annesi, "Başladık yine!" dedi. Ali istifini bozmadı. Birkaç "Hadi oğlum!"dan sonra annesi Ali'nin yemeğe başlamayacağını anlamıştı. Kaşığa biraz pilav, biraz da karnıyarık koydu. Çünkü Ali içinde her ikisi de olmayan bir kaşığı asla ağızına sokmazdı ve annesi artık bunu çok iyi biliyordu. Kaşığı Ali'nin tabağına yerleştirdi ama bir süre sonra kaşığın orada öylece beklediğini görünce alıp Ali'nin ağızına uzattı. Tabii ki kaşık havada kaldı.

Annesi her zamanki vitamin, protein, falan filan konuşmalarına çoktan başlamıştı. "O acayip kelimeleri demek çocuklara bu aptal yiyecekleri yedirmek için uydurmuşlar," diye düşündü Ali kızgınlıkla. "Sizi yiyeceğiz, o yüzden çabuk şu yemeklerden bolca yiyin ve şişmanlayın!" diyecek değildi ya anneler.

Yalanlar, masallar uydurmak zorundaydılar. "Proteinmiş, vitaminmiş! Çok faydalıymış da, bizi büyütüyor muş da, mış mış da muş muş! Bugüne kadar bir tek çocuğun gözleriyle bir vitamini görmüşlüğü veya bir proteinle top oynamışlığı var mıdır merak ediyorum! En komiği de demir yalanı. Kim inanır ki yumuşacık ıspanağın veya etin içinde demir olduğuna. Pirzoladan kılıç mı yapılır?

Güleyim bari! Artık beni bu saçmalıklarla kandıramazsınız. En kısa zamanda diğer çocuklara da anlatacağım gerçekleri!" dedi Ali yine içinden. Hepsini annesine bağıra çağıra söylemeyi çok isterdi ama, planına sadık kalmak zorundaydı.

Ali bunları düşünürken annesi konuşmaya devam ediyor, konuşurken sesi gittikçe kızgın bir hal alıyor, öfke dolu cümlelerinin sonuna, "Hadi Ali, hadi oğlum!" sözlerini ekliyor, Ali de bu sesleri duydukça ağzını daha sıkı kapatıyordu. Ağzını kapattıkça yüreğindeki acı büyüyordu. Uzun arkadaşlarının bu kez yalancı çıkmalarını ne çok isterdi. Ama annesinin davranışları hiç de böyle demiyordu. Sanki bir yemek yedirme yarışındaymışcasına hırs dolu el kol hareketleri yapıyor, garip sesler çıkarıyordu. Bu, Ali'ye annelerin sürekli birbirleriyle çocuklarının ne kadar yemek yediğini, hangi yemeği kolay yediğini, hangisini hiç yemediğini konuştuklarını hatırlattı. Herhalde "Kim önce çocuğunu şişmanlatacak ve alev alev yanan bir fırına atacak?" yarışı

yapıyorlardı.

Olaylar beklendiği ve alışıldığı gibi gelişti. Ali yemedi, annesi ısrar etti, Ali yemedi, annesi tehdit etti, Ali yemedi, annesi pes etti. Ama bu arada annesi Ali'ye çılglık çılgıca bağırmayı, ona çılgıncasına kızmayı ve o gece yatmadan yapılabilecek her türlü eğlenceyi yasaklamayı ihmal etmedi. Ne Ali'nin, ne de gözlerindeki yaşların dayanacak gücü kalmıştı. Uzun arkadaşlarının bu konuda bile haklı çıkmaları Ali'yi çok ama çok üzmüştü. Nasıl olabilirdi? Anneler niye, nasıl çocuklarını yemek isterlerdi? Ali ağlamaya başladığında annesinin de ağladığını fark etti. "Sinirden ağlıyorum," demişti annesi ama, Ali, "Ya bu gece de beni yenecek kıvama getiremediği için ağlıyor, ya da suçluluk duygusuyla," diye düşündü.

"Biliyorum, her şeyi biliyorum!" diye bağırmaya başladı birden. Annesi, "Madem biliyorsun, neden yemeklerini yiyerek bana yardımcı olmuyorsun?" diye sordu sinirli sinirli. "Çünkü ben seni fırına itip annesiz kalmak istemiyorum!"

Bu cevabı duyan annesinin yüzü artık sinirli görünmüyordu, ama Ali'nin dediklerinden hiçbir şey anlamadığı belliydi. Çünkü yüzü olağanüstü şaşkındı. Ağlayarak konuştuğunda söyledikleri pek anlaşılmazdı, "Herhalde ondan," diye düşündü Ali. "Hansel ve Gretel'deki gibi," diye ekledi yine ağlamaklı konuşmasıyla.

Annesi deli gibi gülmeye başlamıştı. Ali'nin önündeki tabağı aldı. Az kalsın gülmekten yere düşüp tabaktakileri etrafa saçacaktı. Koşarak mutfığa gitti, tabaktakileri çöpe döktü. Bu arada

karnıyarığı pişirdiği fırını açık unuttuğunu fark etti. Düğmesini çevirerek aceleyle onu kapattı. Ali'ye sıkıca sarıldı ve, "Bir daha asla sana istemediğin bir yemeği zorla yedirmeyeceğim Hansel," dedi.

Annesinin kahkahaları arasında uzaylı arkadaşlarının sesini duydu. Ağzları yemek dolu olduğu için ne dedikleri tam anlaşılmıyordu ama galiba şöyle diyorlardı: "Anneler cadı olur mu hiç? Onlar melektir! Hayatta en eğlenceli şeylerden biri annelerin pişirdiği yemekleri

yemektir. Biz sana şaka yapmıştık."

Keriman
Güldiken

ÜÇ TAŞ

"Çok hasta!" dedi büyücü doktor
Tandır. Bunu söylerken bembeyaz
suratını öne eğmişti. Kral hiddetle, "Onu
biliyoruz! Çaresini söyle bize!" diye bağırdı.

Büyücü doktor, derin derin içini çekti. Tam
bir ay at üstünde yolculuk yaparak *saraya*
gelmiş ve hiç dinlenmeden prensesi
muayene etmeye koyulmuştu. Yorgun bir
sesle:

"Tek bir çare var! Sağlık Taşı'nı bulmak. O
taşı prensesi gönülden seven biri avucunun
içinde ısıtacak. Sonra taş prensesin
kalbinin üstüne konulacak. Üç gün
sonra prenses iyileşmeye başlayacak."

Kralın gözlerinin içi parladı. Aylardır
sevgili kızının hastalığına çare
arıyordu. Dünyanın dört bir yanından

sayısız doktor, büyücü, şifacı gelmiş, günlerce araştırıp deneyler
yapmışlar ama hastalığın çaresini bulamamışlardı. Şimdi Kral
beklenmedik bu gelişmeyle sevinçten *havalara* uçuyordu.

Kendini tutamayıp Tandır'a sarıldı ve onu güçlü kollarıyla havaya
kaldırdı.

"Tamam! Nerede o taş? Tez bulun getirin!"

Yorgunluktan ayakta zor durabilen büyücü doktor temkinliydi.

"Yalnız bir sorun var. Bu taş, Taş Ülkesi'nin ortasındaki zümrüt yeşili

ormanda bir *dağda*, demir kapılı bir mağarada saklı. Dünyada eşi benzeri olmadığı için çok iyi korunuyor. Mağaranın kapısında gece gündüz nöbetçiler bekler. O taş görmüş olan sadece iki kişi var. Biri Taş Ülkesi'nin kralı, öteki de taş mağaraya yerleştiren saray büyücsü. Yani, *mağaraya* ulaşsanız bile, içerde sizi nelerin beklediğini bilemezsiniz."

Büyücü sözlerini bitirince Kral yerinden doğruldu. Heybetli kaşlarını çattı ve bir süre düşündü. Sonra tüm sarayı çınlatacak bir sesle şunları söyledi:

"Ordu toplansın! En güçlü silahlar hazırlansın! Hayır hayır... Ordu yetmez. Halkın arasından eli silah tutabilecek herkesi toplayın! Taş Ülkesi'nden Sağlık Taşı'nı almaya gidiyoruz!"

Tam iki gün sonra dev bir ordu yola çıktı. En acımasız savaşçılar öne düştü. Onları keskin mızraklar, sivri oklar, gergin yaylar, sağlam kalkanlarla donanmış askerler izliyordu. En geride de mancınıkları, zehirli okları, ateş toplanını, erzakları taşıyan halktan seçilmiş askerler vardı. Herkes okçuların yayları kadar gergindi. Büyük komutan en önde bağırıp çağırıyor, kimseye acımamalarını,

önlerine kim gelirse vurup öldürmelerini söylüyordu. Sevgili prensesleri o taş olmazsa ölecekti. Gidip ne olursa olsun o taşı almalı, önlerine çıkacak bütün engelleri yıkıp geçmeliydiler.

Yolculuk üç gün üç gece sürdü. Sonunda Taş Ülkesi'nin kapılarına dayandılar. Ülkeye girer girmez ateş toplanını gönderdiler. Ardından mancınıklarla dev kayaları savurdular. Taş Ülkesi'nin insanları neye uğradıklarını şaşırılmışlardı. Taş Kral, ordusunu toplayana kadar, savaşçılar çoktan ülkenin içlerine ulaşmışlardı bile. Önlerine kim gelirse kılıçtan geçiriyor, bağırıp duruyorlardı.

"Sağlık Taşı'nı bize verin. Onu nasıl saklarsınız, hainler!"

En kötüsü zehirli okları kullandıklarında yaşandı. Çünkü zehir hemen öldürmüyor, önce kör ediyor, *sonra* acıyla inleterek öldürüyordu. O gün Taş Ülkesi dehşetle ve acıyla inledi. Acımasız saldırı ülkeyi kırmızıya boyamıştı.

Taş Kral üzüntüyle olup bitenleri izlemekten başka bir şey yapamadı. Çünkü hazırlıksızdı. Saldırının kim tarafından yapıldığını ve nedenini bile bilmiyordu. Bütün bunlara bir anlam vermeye çalışıyor, ağlıyordu. Bütün bu savaş ne içindi?

Sonunda Kralın askerleri zümrüt ormanının ortasındaki dağa varıp mağarayı buldular. Mağaranın demir kapısındaki nöbetçiler direndi başta ama, direnmenin bir yararı olmadığını anlayınca kapıları açtılar. Savaşçılar kolayca içeri girip biraz ilerde karanlıkta, göz

kamaştırıcı güzellikte, yeşil bir ışık saçan taşı hemen bulup aldılar. Sonra arkalarında kan revan içinde bir ülke, çıkan yangınlarla mahvolmuş bir orman ve acılı insanlar bırakıp ülkelerine geri döndüler.

Kral, Sağlık Taşı'nı getiren muhafızı kapıda karşıladı. Taşı hemen alıp avuçlarının içinde ısıttı ve Tandır'a verdi.

"Al ve ne gerekiyorsa yap!"

Tandır hemen prensesin yanına koşup taşı kalbinin üzerine yerleştirdi. Tam üç gün beklediler ama bir değişiklik yoktu prensesin durumunda. Kral köpürdü:

Tandır! Başını uçuracağım senin!"

Tandır hiç de korkmuşa benzemiyordu.

"İzin verin kralım bir kez muayene edeyim prensesi," dedi.

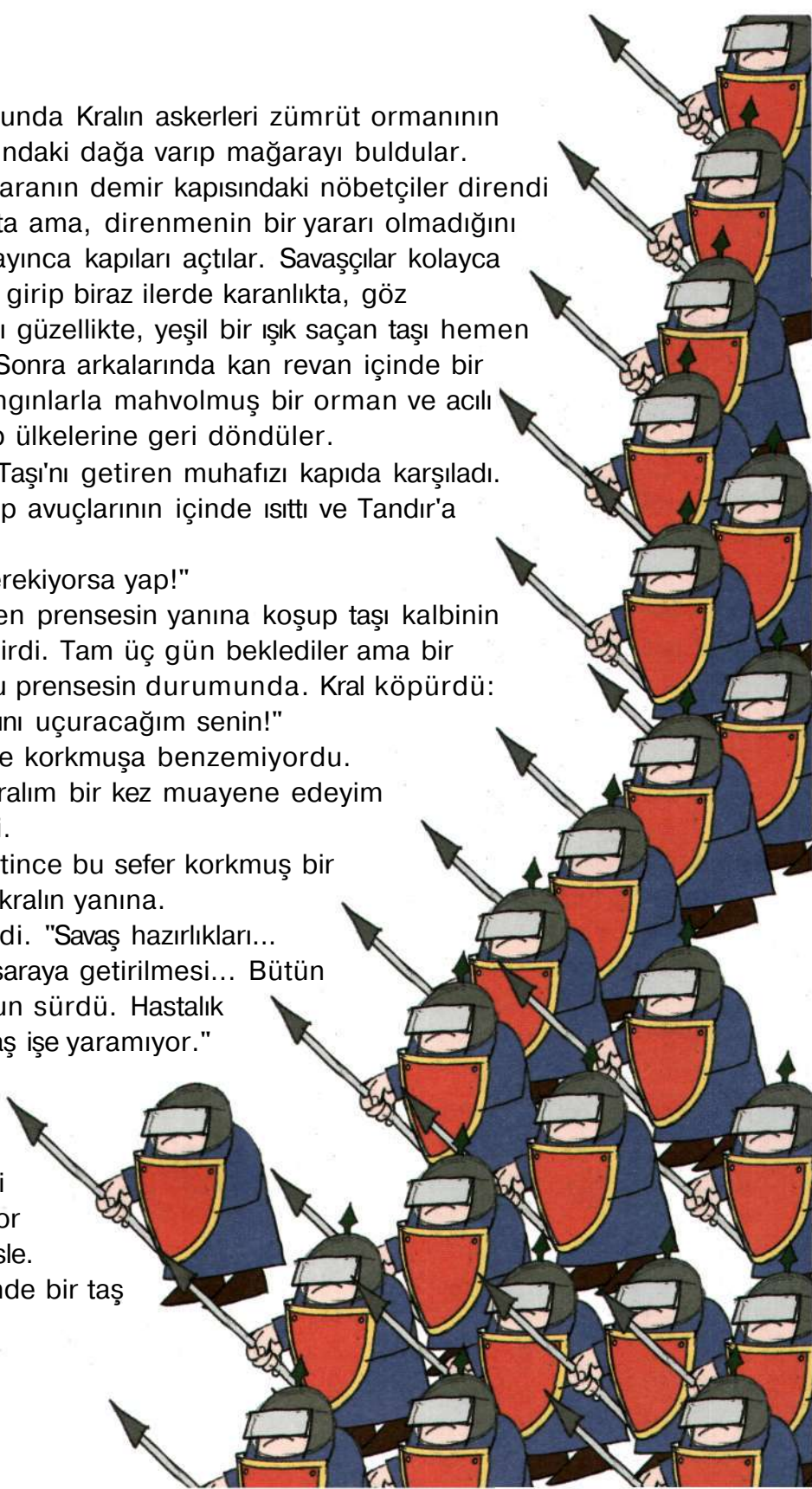
Muayene bitince bu sefer korkmuş bir ifadeyle geldi kralın yanına.

"Kralım," dedi. "Savaş hazırlıkları... Savaş... Taşın saraya getirilmesi... Bütün bunlar çok uzun sürdü. Hastalık ilerlemiş. Bu taş işe yaramıyor."

Kral olduğu yere çöktü.

"Ne yapacağız peki şimdi?" dedi zor duyulur bir sesle.

"Taş Ülkesi'nde bir taş

daha var," diye cevap verdi Tandır.

"Direnç Taşı! Bu taş Sağlık Taşı'ndan çok daha güçlü. Hastalık çok ilerlediği için prensesin sağlığına kavuşacak gücü kalmamış. Bu taşla güç kazanırsa sağlık taşı o zaman bir işe yarayabilir."

Kral önce sevinçle ayağa kalktı.

"Ama bir savaşa daha girecek gücü kalmadı ülkemin. Ordumun yarısından çoğu bir önceki savaşta telef oldu. Üstelik ülkenin bütün servetini silahlar ve paralı askerler için kullandım. Ayrıca bu sefer karşımızda daha düzenli, hazırlıklı bir ordu bulacağımızdan da eminim. Ne yapacağım ben?" dedi.

Kral yeniden yere çöktü ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Eliyle salonun boşaltılmasını işaret etti. Şimdi koskoca salonun duvarlarını çınlatırla anlata ağlıyordu.

Sabahın ilk ışıklarına kadar da böyle ağladı. Taa ki gün doğmak üzereyken artık gücü tükendi, tahtının dibine kıvrılıp uyuyakaldı.

Birden büyük bir gürültüyle salonun kapıları açıldı. Nefes nefese içeri giren muhafız, "Efendim, Taş Kral burada! Sizinle görüşmek istiyor!" dedi.

Kral hemen toparlanıp tahtına oturdu. Şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

Taş kral buraya niye gelsin ki?

Ordusu da yanında mı acaba? Bu kadar kısa sürede bir ordu toplamış olamaz. Acaba beni öldürmeye mi geldi?"

"Efendim!"

Kral, muhafızın sesiyle irkildi ve soran gözlerle baktı.

"Efendim, Taş Kral'ı kabul ediyor musunuz? Buyur edeyim mi?"

"Yalnız mı?" diye sordu kral.

"Yalnız, efendim. Sadece bir arabacıyla gelmiş. Ama arabacı dinlenme salonunda. Taş Kral sizinle yalnız

görürecekmış."

"Gelsin!" dedi Kral. "Yalnız en iyilerinden iki muhafız getir beni koruması için. Ne olur ne olmaz. Bir delilik yapmasın bu adam."

Biraz sonra Taş Kral içeri girdi. Ak bir sakalı, yemyeşil ve kocaman gözleri vardı. O kadar uzun ve inceydi ki salondaki sütunların arasında arada bir gözden kayboluyordu. Yeşil kaftanını sürüye sürüye yaklaştı. Işığı sönmüş yeşil gözleriyle Kral'a baktı.

"Sordum, öğrendim. Ülkemi yakıp yıkan kral sizmişsiniz!" dedi keskin bir tavırla. Çok kızgındı ama yine de sakın olabiliyordu.

"Evet," dedi Kral tahtında ezilip büzülerek. Muhafızlara sorsan yenilen kralın Taş Kral değil de kendi kralları olduğunu söylerlerdi. Öyle bir görüntüleri vardı. Dik ve sağlam görünen Taş Kral, ezilmiş, bükülmüş olansa kendi kralları...

"Neden?" diye sordu açıkça Taş Kral.

"Çünkü," dedi Kral ve bir yandan ağlamaya bir yandan da kızının başına gelenleri

anlatmaya koyuldu.

Sonuna geldiğinde, "İşte böyle," dedi. "O kadar savaştım, o kadar insan öldürdüm ama kızımı yine de iyileştiremedim."

Taş Kral bir süre sessiz kaldı. Sonra Kral'a yaklaşıp eline dokundu,

"Peki Sağlık Taşı'nı neden benden istemedin? Onu almak için sadece istemen yeterliydi. Bunu yapmak hiç aklına gelmedi mi?"

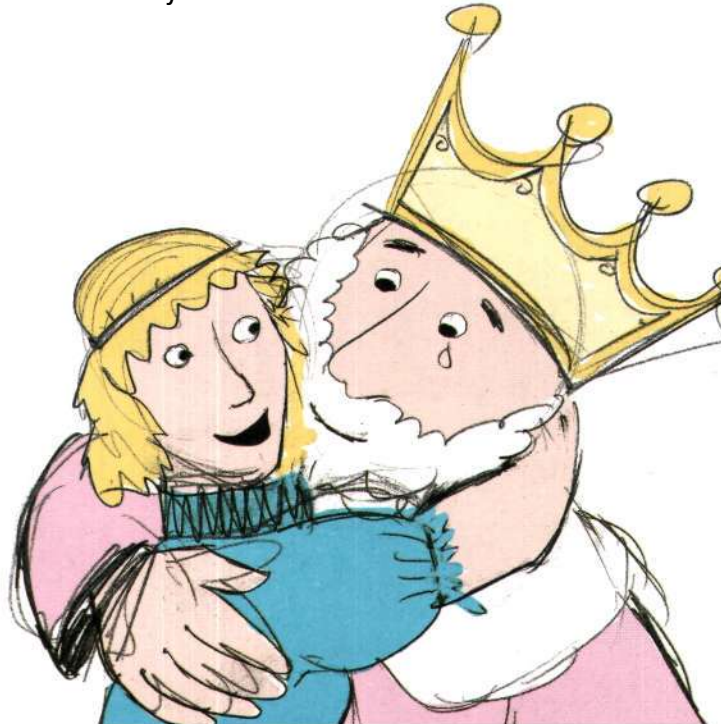
Kral şaşkınlıkla kocaman yeşil gözlerine bakıyordu Taş Kral'ın. Donup kalmıştı.

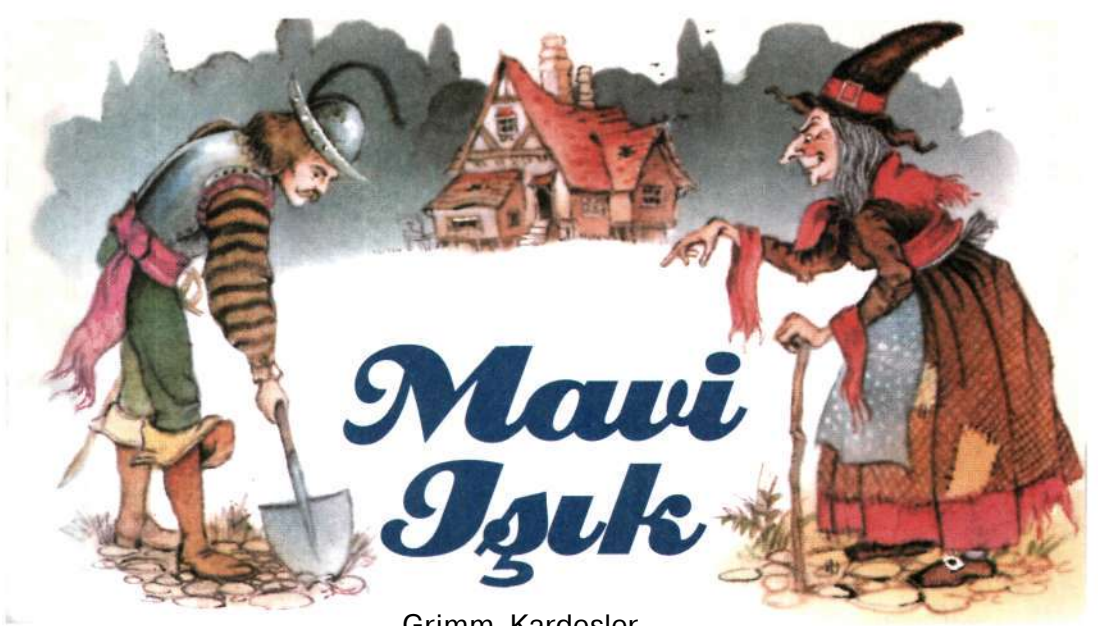
Salonda ölüm sessizliği vardı şimdi.

Taş Kral sessizliği bozdu.

"Yarın Direnç Taşı elinde olacak. Kızın iyileştikten sonra onu geri alacağım. Tabii Sağlık Taşı'nı da... Bunun karşılığında yakıp yıktığın ülkemi yeniden inşa etmemde bana yardım edeceksin. Senden intikam alabilirdim. Ama o zaman ne benim kayıplarım geri gelir, ne kızın iyileşirdi. Sadece halkın, sen ve ikinci kez savaştan askerlerim daha çok acı çekerdik. Ülkemde iyileşmesi güç yaralar açtın. Ama bir yarayı yeni yara lar iyileştirmez. Bundan sonra savaşmadan önce başka çareler olabileceğini de düşün!" dedi ve salondan çıktı.

Sonra her şey söylenildiği gibi oldu. İki ülkenin de yaraları sarıldı. Prenses iyileşti ve kraliçe olup ülkeyi yönetmek için eğitim almaya başladı. Ama Kral tam olarak mutlu değildi. Sanki göğsünün üstünde bir taş varmış gibi hissediyordu. Ancak bu taş ne Sağlık Taşı, ne de Direnç Taşı'ydı. Bu Vicdan Taşı'ydı. Her saniye göğsündeki bu taşın ağırlığını hissediyor, bazen taşın ağırlığı yüzünden çok zor nefes alıyordu. Bu ağırlık da suçluluk duygusunun ağırlığıydı. Ve yeryüzündeki başka hiçbir taş bu ağırlığı ortadan kaldıramıyordu. Kral bu ağırlıktan kurtulmak için Taş Ülkesi'nin halkına ömrünün sonuna kadar yardım etti. Yaptığı her yardım, ettiği her iyilik göğsündeki ağırlığı biraz daha hafifletiyordu.

Grimm Kardeşler

14

Bir zamanlar kralına sadık bir asker varmış. Uzun yıllar krala hizmet ettikten sonra görevinden kovulmuş ve beş parasız sokakta kalmış. Şimdi nasıl olup da karnını doyurabileceğini, nerede kalabileceğini bilmiyormuş. Umutsuzca kendine sığınacak bir yer aramak için yollara düşmüş. Akşam olduğunda karanlık bir ormanın kıyısına gelmiş. Ormanın içlerine giden bir patika görmüş ve karanlık olmasına rağmen patikadan ormana doğru yürümeye başlamış.

Ağaçların arasından sızan bir ışık görmüş. Işığa doğru yürüyünce az ilerde eski bir kulübe fark etmiş. Bu kulübede yaşlı bir cadı yaşıyormuş. Cadıya geceyi orda geçirmesine izin vermesi için

yalvarmış. Üstelik karnı da çok açmış. Ancak yaşlı cadı bir türlü ikna olmuyormuş. Sonunda adamı başından savamayacağını anlayınca şöyle demiş: "Eğer yarın sabah bahçemi çapalarsan, bu akşam burada kalmaya ve karnını doyurmaya izin veririm,"

Asker o kadar aç ve yorgunmuş ki bu öneriyi hemen kabul etmiş ve o gece yaşlı cadının evinde kalmış.

Ertesi gün erkenden bahçeyi çapalamaya başlamış. İşini ancak akşam olduğunda bitirebilmiş. Çok yorulduğu ve artık hava da karardığı için cadıdan o gece de orada kalmak için izin istemiş. Cadı önce huysuzlanmış, orali olmamış ama sonunda: "Eğer yarın pazarda

satmak için odun keser ve onları at arabasına yüklersen bir gece daha kalabilirsin!" demiş.

Asker erkenden kalkıp cadının dediklerini yapmış ama işi akşama kadar sürmüş, üstelik çok da yorulmuş. Bu yüzden cadıdan bir gece daha kalmak için izin istemiş. Cadı: "Artık bu kadarı da fazla!" deyip itiraz etmiş. Ama askerin ısrarlarına dayanamayıp sonunda: "Kuyunun dibindeki mavi ışığı bana getirirsen bir gece daha kalabilirsin," demiş.

Ertesi gün cadı askeri kuyunun yanına götürüp beline bir ip bağlamış ve onu kuyunun içine sarkıtmış. Bir süre sonra adam kuyunun içinden, "Işığı buldum!" diye seslenmiş. Bunun üzerine cadı onu yukarı çekmiş. Adam kuyunun ağzına yaklaşınca çekmeyi bırakıp mavi ışığı istemiş. Adam: "Beni buradan dışarı çıkarmadan mavi ışığı sana vermeyeceğim. Önce beni dışarı çıkar!" demiş. Yaşlı cadı buna çok sinirlenmiş ve öfkeyle oradan uzaklaşmış.

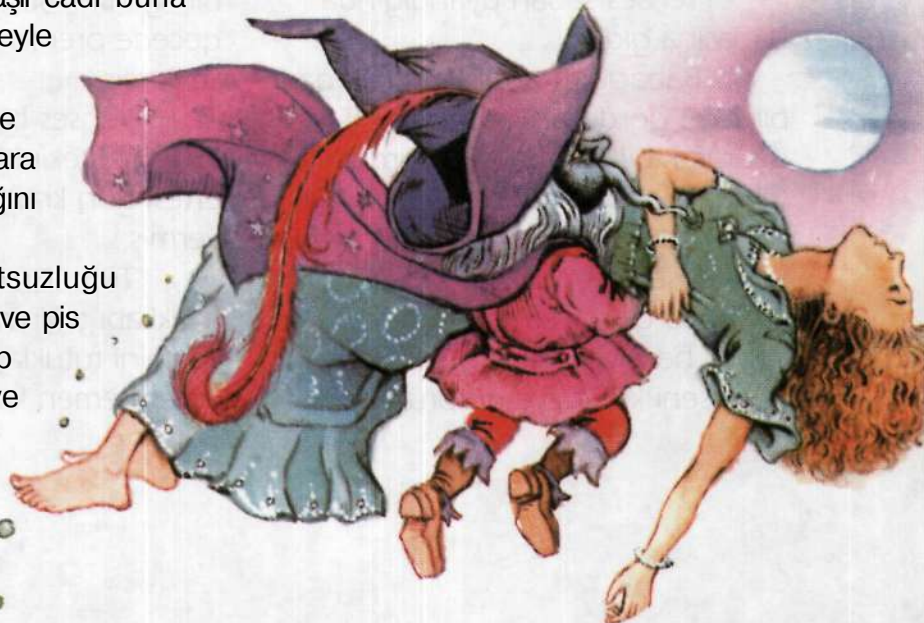
Kuyunun dibinde kalan asker de kara kara nasıl buradan çıkacağını düşünmeye başlamış. Zaman geçtikçe umutsuzluğu artıyormuş. Bu nemli ve pis kuyunun dibinde ölüp gideceğini düşünmeye

başlamış. Sonra birden aklına piposu gelmiş. "Burada ölmeden önce yapacağım en iyi şey herhalde bir pipo tütürmek olur," demiş kendi kendine. Mavi ışıkla piposunu tutuşturup tütürmeye başlamış.

Birden piponun dumanları arasında bir cüce belirmiş ve askere:

"Benden ne istiyorsun?" diye sormuş. Asker: "Sen de kimsin, ne işin var burada?" diye bağırarak korkuyla. O zaman cüce: "Ben mavi ışığın cücesiyim. Benden ne dilersen yerine getireceğim!" diye cevap vermiş.

Asker fazla düşünmeden: "Beni bu iğrenç kuyudan kurtar ve kuyuya yaşlı cadıyı koy!" demiş ve der demez kendini dışarda bulmuş. Cadı da kuyunun dibini boylamış. Asker vakit kaybetmeden cadının kulübesine gidip ne kadar altın ve gümüş bulduysa almış. Sonra cüce askere

dönüp, "Şimdi gitmeliyim. Eğer bana ihtiyacın olursa mavi ışıkla piponu yak ve dumanı üfle. İşte o zaman orda olacağım!" demiş ve gözden kaybolmuş.

Asker çok mutluymuş. Hemen kasabaya gidip kendine güzel giysiler almış. Birkaç gün dinlendikten sonra piposunu mavi ışıkla yakıp dumanı üfleyerek cüceyi çağırmış ve şöyle demiş: "Yıllarca krala hizmet ettim ama o bunun karşılığında beni kovdu. Aç susuz ve beş parasız sokakta kaldım. Ama şimdi ondan öcümü alacağım. Saraya git ve kralın kızını buraya getir. Ben yıllarca krala hizmet ettim. Kızı da bana hizmet edecek!"

Cüce o gece saraya gidip yatağında uyuyan prensesi getirmiş. Sonra sabaha karşı saraya, sıcak yatağına geri götürmüştü.

Prens sabah uyandığında babasına gidip:

"Babacığım dün gece çok garip bir rüya gördüm. Bir cüce beni uçurarak bir kulübeye götürdü. Orada bir adama hizmet ettim."

Kral duyduklarına inanamamış ve prensese:

"Bu gece yatmadan önce cebini bezelye taneleriyle doldur. cüce seni kulübeye götürürken

bezelye taneleri cebinden düşecektir. Böylece bezelye tanelerini izleyerek nereye götürüldüğünü de öğrenebiliriz!" diye tembihlemiş. Kral bunları söylerken cüce onu duymuş.

O gece asker cüceden prensesi yeniden getirmesini istemiş. Cüce prensesi getirirken cebindeki bezelye tanelerini alıp kasabanın sokaklarına saçmış. Böylece ormana gittikleri belli olmayacaktı. Ertesi gün kasaba halkı yerlere saçılmış bezelyeleri görünce çok şaşırılmışlar.

Prens sabah babasının yanına gelip olanları anlatmış. Kral bu kez; "Cüce seni götürmeye geldiğinde yanına ayakkabılarından birinin tekini al. Gittiğin kulübede onu iyice sakla!" demiş. Ama cüce bu sözleri de duymuş. "Artık bu çok tehlikeli olmaya başladı. Bu gece prensesi getirtmekten vazgeçmeni öneriyorum!" Ancak asker bildiğinden şaşmamış ve cüceye o gecede prensesi getirmesini söylemiş.

Prens babasının söylediği gibi ayakkabı tekini kulübeye saklamış. Ertesi gün kral askerlerine emir vermiş:

"Tüm kasabayı arayın ve ayakkabı tekinin saklı olduğu evin sahibini tutuklayın!" Haberi duyan asker hemen kaçmış fakat çok

uzaklaşmadan yakalanıp *zindana* atılmış. Askerin iyi şansı kötüye donüyormuş. Tek çaresi mavi ışıktan çıkan cüceymiş. Ama o da kulübesinde kalmış. Zindandaki bekçilerden birine yaklaşıp:

"Eğer kulübemdeki küçük bohçayı bana getirirsen sana bir altın para veririm!" demiş. Mavi ışık bohçanın içindeymiş. Bekçi hemen askerin kulübesine koşup bohçasını getirmiş ve parasını da almış.

Asker vakit kaybetmeden piposunu yakıp cüceyi yanına çağırmış.

"Beni bu zindandan çıkar ve kralın yanına götür."

Asker anında kendini kralın yanında bulmuş.

"Sevgili kralım idam edilmeden önce son bir dileğim var!" demiş.

"Neymiş o?" diye sormuş kral.

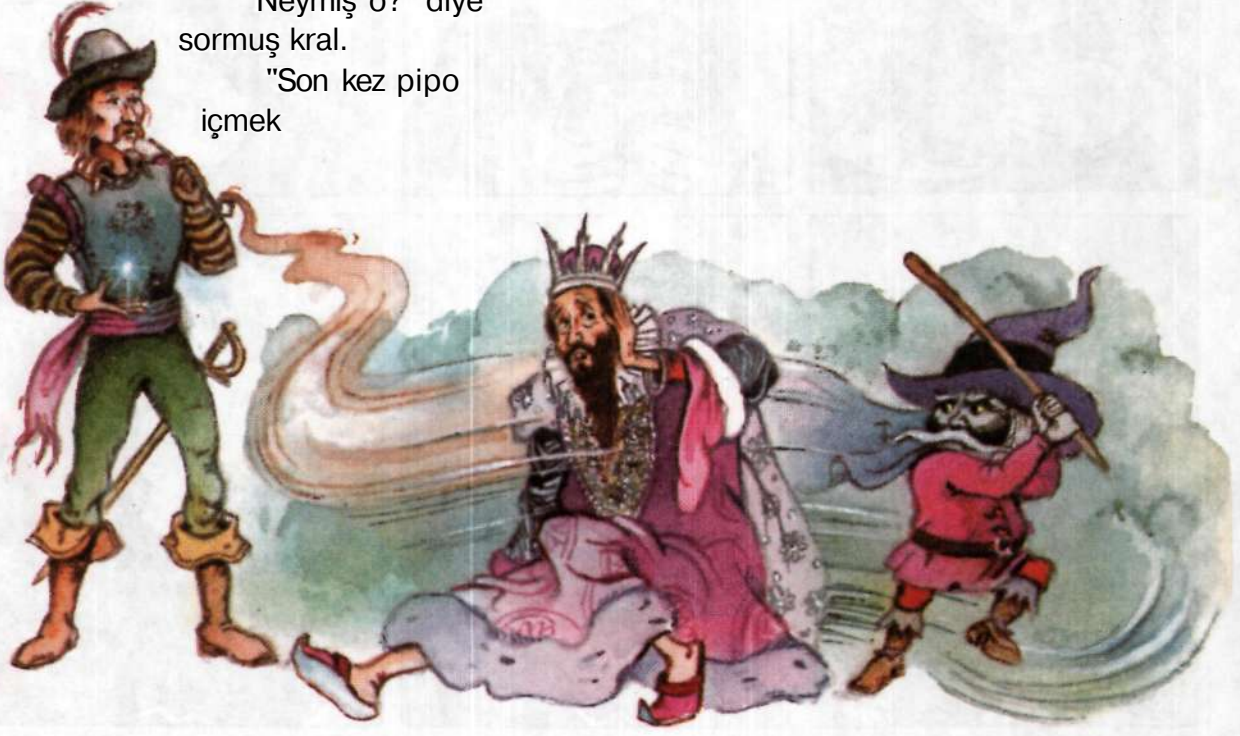
"Son kez pipo içmek

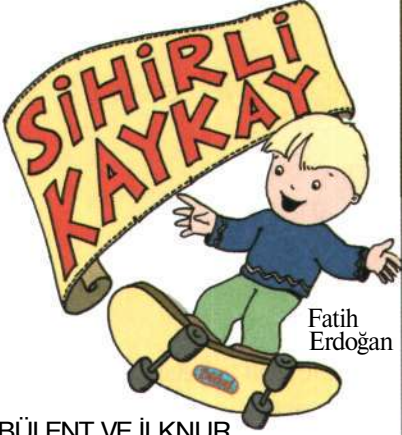
istiyorum!" demiş asker gülümseyerek.

"İstersen iki tane içi" diye cevap vermiş kral.

Asker mavi ışığı çıkarıp piposunu yakmış. O anda cüce belirmiş.

"Kralı uçur ve kasabanın ortasında yere bırak! Sokağın ortasına, bezelye tanelerinin arasına düşerek *ölsün!*" demiş asker cüceye. Cüce tam kralı yakalayıp uçuracakken kral merhamet dilemiş. O *zaman* asker prensesle evlenmesi ve krallığının mirasçısı olması karşılığında hayatını bağışlayacağını söylemiş. Zavallı kral bu öneriyi kabul etmek zorunda kalmış. Bir zamanlar kralın beş parasız sokakta bıraktığı askeri artık damadı ve ülkesinin gelecekteki kralı olacaktı.

Fatih
Erdoğan

BÜLENT VE İLKNUR
KAPATILDIKLARI KULÜBEDEN
KAÇMAYI BAŞARDI...

BEKLENEN GÜN GELDİ...
VALİ, KIZINI KURTARAN
KAHRAMAN BÜLENT'E
BİR PLAKET VERECEKTİ...
BÜYÜK BİR TÖREN
DÜZENLENDİ...

"BİRLİİİK
VE BERABERLİĞE...
HER ZAMANKİNDEEN...
FALAN FİLAAAAN...
BU PLAKETİİİİ KAHRAMAN
BÜLENT'EEEE.

İŞTE BU
DELİKANLII...
BÜLENT!
HEEY.. NEREDE BU
ÇOCUK? BÜLEEENT!

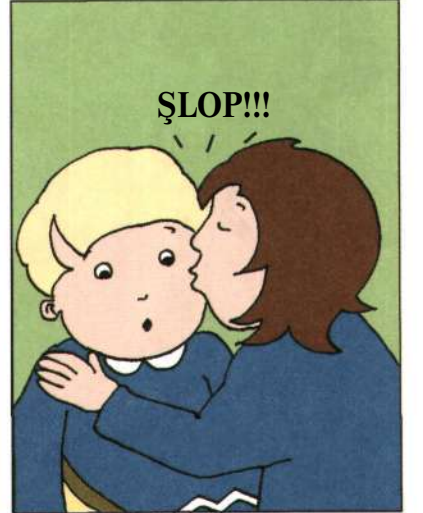
BÜLEEENT!

ŞEEY...
SENİ
ARMYORDUM... ŞEY
DIYCEKTİM...

TEŞEKKÜR
EDERİM...

ŞLÖP!!!

KIZ KARDEŞİM BİR HAMSTER

Pelin Yavuz

S iz bizim evi hiç görmediniz. Küçük bir apartman dairesi, iki odası, bir mutfağı *var*. Banyo ve tuvalet de tabi. Pencereleri ışıksaçar, tavanları da beyaza boyalıdır. Oyuncaklarıma evin her yerinde rastlayabilirsiniz. Siz televizyon seyredirken yanınızda New York kahramanı Örümcek Adam oturuyorsa hiç korkmayın, iyi biridir! Bu küçük sarayda ne istersem yapabilirim. Halıda maç, bilgisayarda bowling, yatakta yastık savaşı. Her yer benim, annem de bundan çok hoşnut üstelik! Kitaplarım koridorda, çoraplarım annemin tuvalet masasının çekmecesinde duruyor. En sevdiğim filmin afişi ise banyonun kapısında asılı!

İki adım attığınızda mutfağımız bitiyor. Ama annem burada dünyanın en güzel yemeklerini yapabilir. Önemli olan

da bu değil mi? Babamın

tamir çantası çok büyük ama o da bir kuytuya yerleşmiş ve hayatından pek memnun. Yanında ütü masası, eski dergiler ve temizlik kovaşı duruyor. Bütün gün sohbet ediyorlar. Daha ne olsun!

Bahar geldi mi çiçek açan erik ağacı, yatak odasının penceresinden içeri girmeye çalışıyor. Gündüz gözüne beyaz bir rüya! Çiçek kokuları da içeri doldu mu iyice kocamanlaşıyor evimiz. Benim bütün dünyamı içine *alacak kadar* kocamanlaşıyor. Keyfim yerinde!

Bir kardeş sahibi olmayı bunun için istemiyorum. Özgürlüğümün *azalacağını* düşünüyorum. Zaten insanın kendisi ve arkadaşları *varsa* ve kendisiyle de iyi *arkadaşsa* ve

Asya'da ve Avrupa'nın Kuzeyinde yaşayan hamsterlar sıçana benzeyen çöl kemirgenleridir.

annesi ve babası iyi birileriye ne gerek var bir kardeşe? Bana "Kardeş istiyor musun?" dediklerinde kulaklarıma görünmez pamuklarımı tıkamayı tercih ederim. Ama yeniden ve yeniden sorarlar.

Sonunda bir gün doğru cevabı buldum: "Evimiz çok küçük, nereye koyabiliriz ki küçük bir kardeşi? Ona yer bulsak bezleri, çingirakları, giysileri, küveti, biberonları ne olacak?" Gülümsemekten başka bir yanıt bulamadılar bu sorularıma ve ben de rahatladım!

Tam rahatladım derken bir akşam babam sevinç çığlıkları atarak geldi: "Yarın bir kardeşin olacak!" Kulaklarıma inanamadım. Bildiğim kadarı ile *insan* türü bir gecede çocuk sahibi olamaz. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Bütün gece merak içinde kıvrandım. Annem de babam da *ser* verip sır vermediler. Ya güldüler ya duymadılar sorularımı. Sonunda yatağın üzerine çıkıp: "Ama bizim ev çok küçüüüük!" diye bağırarak zorunda kaldım. Bunun üzerine annem yanağıma bir iyi uykular öpücüğü kondurup: "Zaten kız kardeşin de çok küçük!" demesin

mi? Öfke ve meraktan uyku tutmadı. Bütün gece yatağımda döndüm durdum.

Bir kardeş? Bizim evde yer tutmayacak kadar küçük? Bir gecede doğacak? Geceleri ağlamayacak? Oyuncaklarımı bozmayacak? Benimle arkadaşlık edecek? Hem de kız!

Bütün bunları tekrar tekrar aklımdan geçirerek evin içinde dolaştım ertesi gün. Bir ara babam telefon etti:

"Sevgili oğlum, okulda çok başarılı olduğun için seni bir kız kardeşle ödüllendirmeye karar verdik," dedi.

Verecek cevap bulamayıp telefonu kapattım. Bir daha ders çalışmamalı mıydım *acaba*? Notlarımı düşürmek için çok geçti. Okul kapanalı bir hafta olmuştu. Hem annemin karnı şişmeden benim nasıl kardeşim olabilirdi ki? Annem evde kitap okuyor ve babam akşam eve bir kardeş getirecek. Elma ve portakalların arasında! Bu işte bir gariplik vardı.

Ama anlayamıyordum. Annem de inatla sessiz kalıyordu. Beklemekten başka çarem yoktu. Bilgisayarımı açıp oyun oynamak istedim ama aklım hep kardeşimdeydi... Bir de annem kakaolu sütümü verirken sormasın mı?

"Kardeşine hangi ismi koyalım oğlum?"

İsim mi? Aklıma sadece "Korkunç Sürpriz", "Korkulan Kardeş", "Dehşetin Kızı" gibi seçenekler geliyordu.

Ama hiçbir de minicik bir kız kardeşe uygun değildiler!

Bu düşünceler içinde akşamı zor ettim.

Ve akşam oldu, babam kapıyı açtı. Elindeki küçük plastik çantayı havada sallayarak:

"İşte kız kardeşin oğlum!" diye bağırdı.

Galiba babam da pek iyi değildi. Çantaya yaklaştım. Bu çanta değil, küçük bir kafesti. Neredeyse bir el radyosu kadar

plastik bir kafes. Babam kafesi masaya koydu. Ben hemen boynuna atladım:

"Peki kardeşim nerede?"

"Kafesin içinde oğlum!"

Olamazdı! Hiçbir arkadaşımın kardeşi kafeste yaşamıyordu. Neydi bu başıma gelenler?

Kafese yaklaştım. İçeride tüylü bir oyuncak yatıyordu. Benimkilerin şaka yaptıklarından emindim artık!

Bana karne hediyesi yeni bir oyuncak

almışlardı, hepsi o kadar. Gülerek sordum:

"Pille mi çalışıyor?"

"Hayır," dedi annem.

"Özel mamaları var. Ayrıca bizim

gibi elma, salatalık, marul, maydanoz da yiyebilir!"

Yine afallamıştım:

"Japonların yeni icadı bir robot mu yani?"

"Hayır! Küçük bir hayvan!"

"Gerçek mi yani?" derken sevinmeye başlamıştım bile.

"Evet, seninle arkadaşlık edebilecek kadar gerçek! Bir kız kardeş kadar sevimli ve sana bağlı!"

İyice meraklanmıştım. Sabırsızlıkla kafese yaklaşıp incelemeye başladım: Uçuk turuncu bir rengi vardı. Bir tenis topu kadardı ve dertop olmuş uyuyordu. İyice yaklaşıncı minik gövdesinin inip kalktığını, huzurlu nefesler aldığını gördüm. Annem kulağıma eğilip:

"Bu 7 aylık bir hamster!" Artık evimizin ölçülerine uygun, minicik bir kardeşin var" dedi.

Düğüm çözülmüştü! Ondan sonraki günler, kardeşime mutlu bir yuva hazırlama telaşı içinde geçti: Önce renkli bir kafes aldık. İçinde su ve yemek kabı vardı. Bir de hamsterlerin oynamaktan en çok zevk aldıkları oyuncaklar: Bir çember, bir kaydırak ve küçük plastik tüneller. Yemesi için kuru mamalar aldık. Bir de mısır, çekirdek, arpa taneleri yiyor. Annemin verdiği marul ve maydanoz yapraklarına da bayılıyor. Ne zaman elma yesem kabuklarını kız kardeşim için ayırıyorum. Önce minik pembe pençeleriyle kavırıyor, sonra kafesinin bir köşesine çekilip tatlı tatlı kemiriyor. Bazen çıkmak için kafesin ince parmaklıklarını da dişliyor. O kadar akıllı ki, kafesin

kapısının nerede olduğunu hemen anladı! Çünkü onu günde bir kez dışarı çıkarıyorum. Halımızın üzerinde uzun turlar atıyor. Tüylü, turuncu, küçük bir top gibi oradan oraya yuvarlanıyor. Çok da yaramaz! Dikkat etmeliyim! Her an kitaplarımın sayfalarını ya da kabloları kemirebilir! Yemek için yeniden kafesine koyduğumda ışı ışı parlayan küçük gözleriyle yalvarır gibi gözlerimin içine bakıyor. Hele iki ayağının üzerinde doğrulup bize bakışını bir görseniz!

Her çocuk gibi eve neşe getirdi benim özel ve güzel kardeşim! O biraz farklı: Gün boyu uyuyor ve akşam yemeğini yedikten sonra, bütün geceyi oyuncaklarıyla oynayarak geçiriyor. Onu elime alıp okşamayı çok seviyorum. O da beni kokumdan tanıyor ve kucağımda olmaktan mutlu oluyor. Minicik ve daha fazla büyümeyecek. Sarışın kız kardeşim, diğer kız kardeşlerden çok farklı. Tam bana ve evimize göre. Benim kız kardeşim bir hamster. Adı mı? Sultan!

Aşağıdaki ağaçlardan hangileri orman ağacı,
hangileri meyve ağacıdır? Tabloya yazınız.

meşe, çam, elma ağacı, gürgen, kavak,
portakal ağacı, kayın, dut ağacı,
vişne ağacı, kayısı ağacı

orman ağaçları

.....

.....

.....

.....

.....

meyve ağaçları

.....

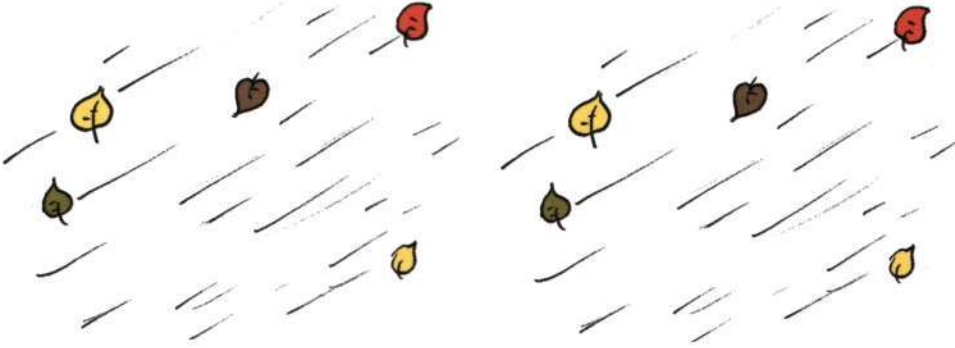
.....

.....

.....

.....

26

Bilmece:

Bir ağacın gövdesine, yerden
1 metre yükseğe bir çivi çaktım.
5 yıl sonra çivi yerden kaç metre
yükseklikte olur?

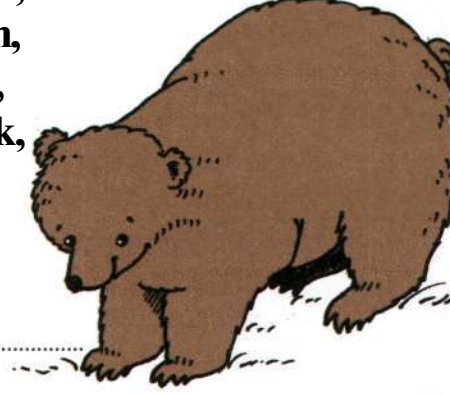
.....yüksekte olur

Aşağıdaki hayvanları yaşadıkları yerlere göre gruplayınız.

tilki, yunus, kurbağa, kaplumbağa, yılan, baykuş,
köstebek, fil, ördek, solucan, sincap, karınca,
tavşan, akbaba, kertenkele, zürafa, maymun,
tımsah, ağaçkakan, suaygırı, ayı, deve, fok,
köpekbalığı, serçe, kurt, balina, koyun, tavuk,
penguen, panda, pire

karada yaşayanlar:

.....

.....

.....

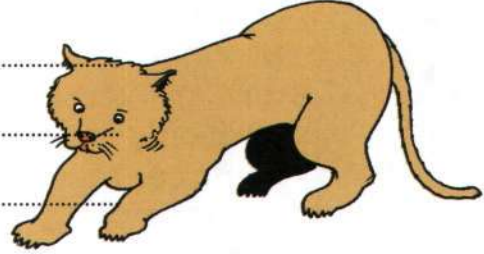
27

hem karada hem suda yaşayanlar:

.....

.....

.....

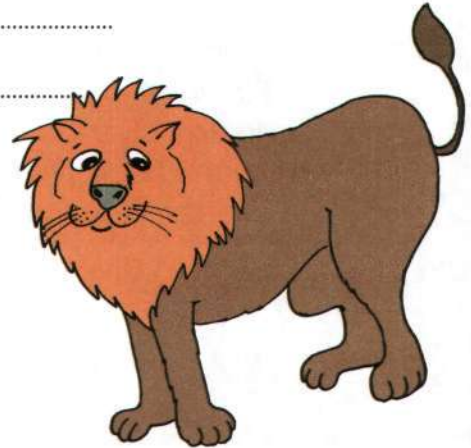
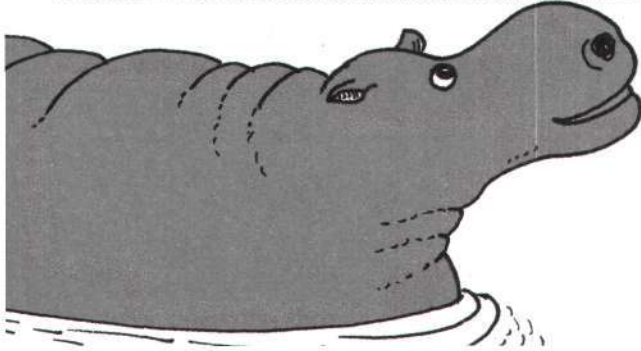

suda yaşayanlar:

.....

.....

.....

BİLİMOYUN

Fatih Erdoğan

A CAR'ın sütü soğutmak için üflemesi üzerine sormuştum: "Neden üflüyorsun?" "Tabii ki soğutmak için!" diye yanıtlamıştı. Bardağın üzerindeki sıcak hava tabakasını üfleyerek uzaklaştırdığımızda, sütün soğuk hava ile temasını kolaylaştırmış oluyoruz.

Biliyor musunuz, bu bilim tuhaf bir şey. Küçükken, yani mikroskopu ilk öğrendiğimde hemen eve koşup yengeme anlatmaya başlamıştım. (Çünkü önce o karşıma çıkmıştı.)

"Mikroskop mikropları görmemizi sağlar!"

Yengem, "Nasıl?" diye sormuştu.

"Onları büyütür," deyince de anladığı için çok sevinmişti ve şöyle söylemişti:

"Mikroskop mikropları büyütünce biz de kafasını vuruveririz, böylece ölür!"

Hem gülmüş, hem de doğrusunu anlatmakta çok güçlük çekmiştim. Mikroskop mikrobu değil, görüntüsünü büyütüyordu, ama bu ikisinin farkını yengeme anlatmakta nedense çok zorlanmıştım. "Öööle diiii!" diye yırtınıyordum, ama o yaşta henüz yeterince kitap okumamış olmalıyım ki, kendimi ifade etmem kolay olmamıştı. Aslında tam bu noktada bir itirafta bulunsam iyi olur: Epey kitap okuduğum yaşlarda da kendimi ifade etmekte, ya da bir şeyi istediğim gibi anlatabilmekte güçlük çektiğim çok oldu. Bakın, bir tanesini anlatayım:

Bir yılbaşı öncesi İstanbul dışında yaşayan bir yakınım, kendisine piyango bileti almamı istedi. "Ama," dedi. "Mutlaka Eminönü'ndeki Nimet Abla gişesinden alacaksınız!"

"Neden?" dedim.

"Çünkü en çok oradan alınan biletlere çıkıyor," dedi.

Yine güldüm, ama gülmemin ardından gerekli olan açıklamayı yapmam

sandığım kadar kolay olmadı.

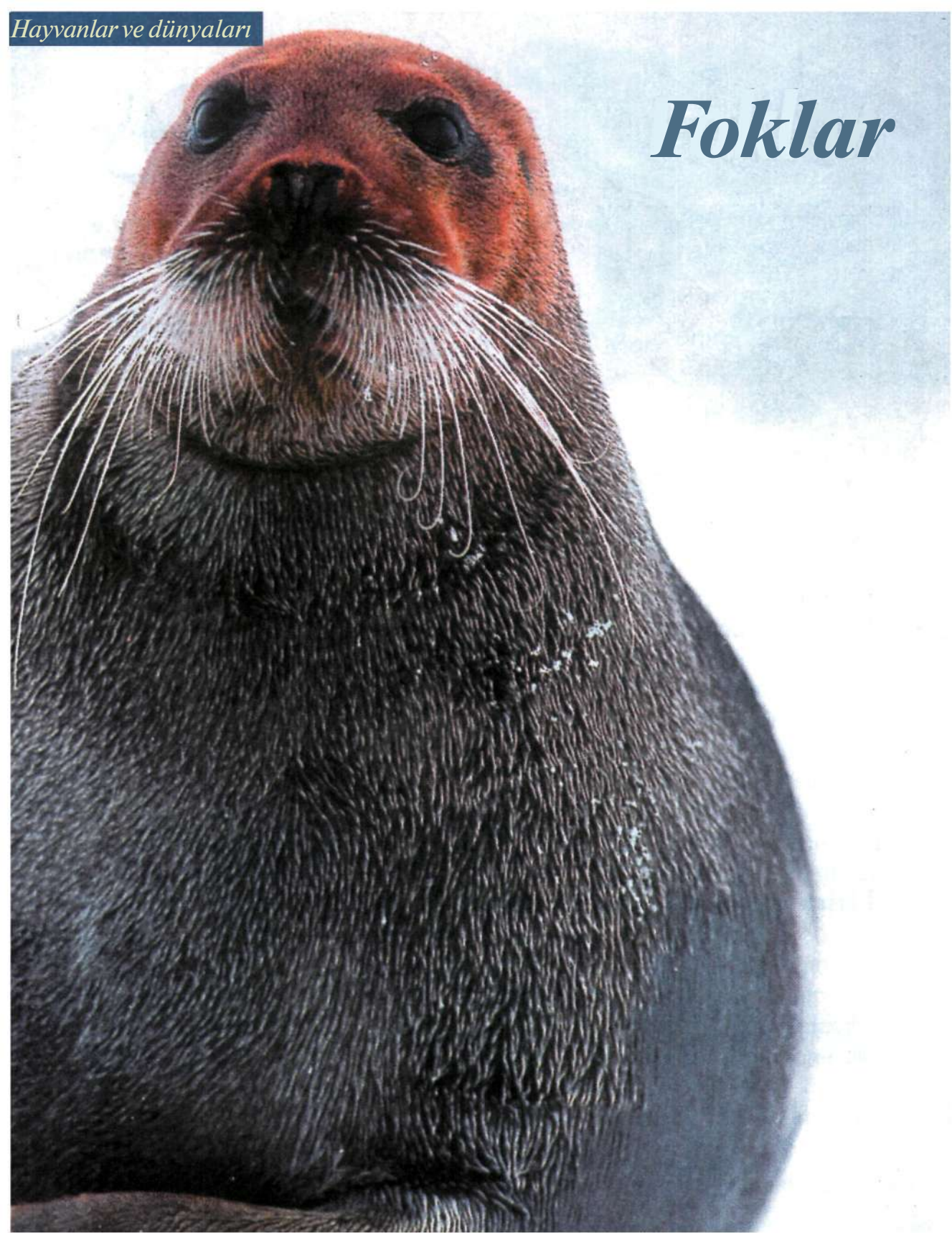
"Biletin nereden alındığı fark etmez," dedim önce.

Ama bu sözüm hiç etkili olmadı.

"Eder eder," dedi. "Ben her sene gazetelerden okuyorum. Büyük piyango hep oradan alınan biletlere çıkıyor."

Haydi bakalım, ayıklayın pirincin taşını! Söylediği yanlış değil, gerçekten de ikramiyelerin çoğu oradan alınan biletlere çıkıyor. Buradan nasıl bir sonuca varabiliriz? Bu bilet satış yerinin nasıl bir özelliği var? Gerçekten biletin buradan alınmasında ısrar eden yakınım haklı mı? Yani buradan değil de kendi yaşadığı yerdeki piyangocudan bilet alırsa kazanma şansı daha mı az olacaktı?

Foklar

Foklar, daha çok suda yaşamaya yatkındırlar. Kolları ve bacakları neredeyse yüzgece benzer. Okyanusların kıyılarında sayısız türleri bulunur. Genellikle kuzeyde bulunan en yaygın türleri koy, körfez ve ırmak ağzlarında yaşar ve yalnızca uyumak, güneşlenmek ve dinlenmek için kıyıya çıkarlar. Balık yemeyi severler, ama onları yemeyi sevenler de çoktur. Örneğin, köpekbalıkları, bazı balina türleri ve insanlar... Bazılarının derisinden palto yapıldığı da olur. Fokların türleri aşırı avlanma sonucunda neredeyse ortadan kaybolacakken doğa koruma örgütlerinin çabalarıyla önlemler alınmış ve bu sevimli dostlarımızın yeniden çoğalması sağlanmıştır.

Yaklaşık 1 - 6,5 metre uzunluğundadırlar ve çok iyi yüzerler. Suyun altında 40 dakikadan fazla kalan türleri bile vardır. Vücudu kalın bir yağ tabakasıyla kaplıdır ve bu hem yüzmesini kolaylaştırır, hem de onu dış etkilerden korur. Dişiler 8-12 aylık gebelik süresinin sonunda genellikle tek bir yavru doğurur. Sütlerinde yüzde 50 oranında yağ bulunduğundan yavrular hızla büyür. Bazı türlerde erkekler, bazılarında dişiler büyüktür. Fokların, Akdeniz foku, balonlu fok, çizgili fok, denizaslanı, fil foku, Grönland foku, halkalı fok, keşiş foku, körfez foku, kulaklı fok, mors, pars foku, sakallı fok, Weddell foku, yengeç yiyen fok gibi türleri vardır.

keriman@mavibulut.com.tr

Keriman Abla'nın Kitap Sofrası

Kitabın Adı:
Anadolu Masalları

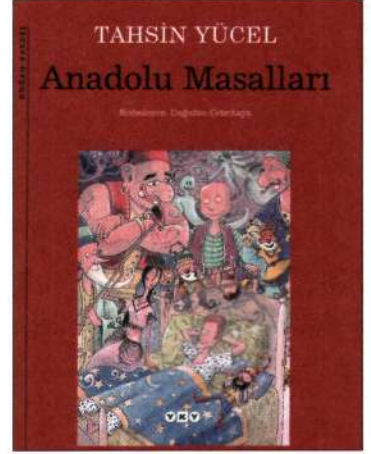
Yazan: Tahsin Yücel
Resimleyen: Dağıstan Çetinkaya
Yayınevi: Yapı Kredi Yayınları

Tür: masal

149 sayfa

10 yaş ve üstü

ISBN 975-08-0663-8

Masallar ne tatlıdır değil mi? Yemeyi yani okumayı en çok sevdiğim onlardır. Hele de ağzınıza layık yazılmışlarsa. Eğer bir de yanında çok güzel resimlerle sunulmuşlarsa... Yeme de yanında yat.

32

Bu ay size önereceğim bu kitap da tatlı mı tatlı masallarla dolu: Yeşiltay, Tembel Ahmet, Üç Pınar, Altın Taş, İki Peri Kızı, Sümüklüböcek... Bir çırpıda okuyabilirsiniz. Ama bana sorarsanız bir çırpıda okumayın. Yavaş yavaş gezinin sayfalarda. Çünkü her sayfa sizi alıp başka bir yere götürecek. Oraya gittiğinizde biraz durup etraftaki güzelliklerin tadını çıkarın. Bir sonraki sayfaya öyle geçin. Sonra biraz tadını çıkarıp öteki sayfaya, sonra ötekine... Derken; "Aaaa kitap bitmiş!" diyeceksiniz. Sonra belki baştan başlayacaksınız okumaya... Masal okumak böyledir işte...

İyi okumalar!

Sümüklüböcek masalından bir resim.

iyi çocuk Kitabının adresi
www.binbirkitap.com

özenle seçilmiş... indirimli...

Var mısınız?

Güneşin bahçesine izinsiz girmiş bir uçurtmanın gölgesinde evcilik oynamaya... Ya da alı al moru mor bir horozun muştuladığı bir sabah, kâğıttan bir gemiyle denizin ortasında çember çevirmeye... Ya da okul bahçelerine kurulu salıncaklarda "umutlar her sabah yeniden çiçekleniyor" deneyini yapmaya... Ya da ziller çalmadan mısır gibi patlayıp, oyunlarda yitip gidenlerle çok olmaya... Ya da aynalarda kalmış insan yüzleri eskimesin diye her gün bu kitaptan bir şiire gönül düşürmeye... Var mısınız? Öyleyse sizindir bu kitap ve onun kucağınıza usulcacık bıraktığı şiirler.

Yunus Bekir Yurdakul

Kanatlı sözler bahçesi

çocuklar için şiir kitabı

derleyen:
yunus bekir yurdakul

mavibulut

Hemen edinmek için:
www.binbirkitap.com

Mavibulut Yayıncılık Perpa B Blok Kat:11 No:1930 Okmeydanı İstanbul
Tel: 0212 320 21 30 mavibulut@mavibulut.com.tr